॥तैत्तिरीय आरण्यकम्॥

॥षष्ठः प्रश्नः॥

ॐ सन्त्वां सिश्चामि यजुषां प्रजामायुर्धनं च॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

परेयुवा १ सं प्रवतो महीरन् बहुभ्यः पन्थामनपस्पशानम्। वैवस्वत स्ङ्गमेनं जनानां यम राजान हिवधां द्वस्यत। इदं त्वा वस्त्रं प्रथमन्वागृत्रपैतदूह यदिहाबिभः पुरा। इष्टापूर्तमनु सम्पंश्य दक्षिणां यथां ते दत्तं बंह्धा विबंन्धुषु। इमौ युंनज्मि ते वही असुंनीथाय वोढवें। याभ्यां यमस्य सादंन सुकृतां चापिं गच्छतात्। पूषा त्वेतश्च्यांवयतु प्रविद्वाननंष्टपशुर्भुवंनस्य गोपाः। स त्वैतेभ्यः परिंददात्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदत्रैभ्यः। पूषेमा आशा अनुवेद सर्वाः सो अस्मा अभयतमेन नेषत्। स्वस्तिदा अर्घृणिः सर्ववीरोऽप्रयुच्छन्पुर एतु प्रविद्वान्॥१॥ आयुर्विश्वायुः परिपासति त्वा पूषा त्वां पातु प्रपंथे पुरस्तांत्। यत्राऽऽसंते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु।

भुवंनस्य पत इद॰ हविः। अग्नयं रियमते स्वाहाँ। पुरुषस्य सयाव्यपेद्घानि मृज्महे। यथां नो अत्र नापंरः पुरा ज्रस् आर्यति। पुरुषस्य सयावरि वि तें प्राणमंसि स्रसम्। शरीरेण महीमिहिं स्वधयेहिं पितृनुपं प्रजयाऽस्मानिहावंह। मैवं माइ स्ता प्रियेऽहं देवी सती पितृलोकं यदैषि। विश्ववारा नर्भसा संव्ययन्त्युभौ नों लोकौ पर्यसाऽभ्यावंवृथ्स्व॥२॥ इयं नारी पतिलोकं वृंणाना निपंद्यत उपं त्वा मर्त्य प्रेतम्। विश्वं पुराणमनुं पालयंन्ती तस्यैं प्रजां द्रविणं चेह धेंहि। उदींर्ष्व नार्यभि जींवलोकमितासुंमेतमुपंशेष एहिं। हस्तुग्राभस्यं दिधिषोस्त्वमेतत्पत्युंर्जनित्वमभि सम्बंभूव। सुवर्ण् १ हस्तादाददांना मृतस्यं श्रिये ब्रह्मणे तेजंसे बलाय। अत्रैव त्वमिह वय र सुशेवा विश्वाः स्पृधीं अभिमातीर्जयेम। धनुर्हस्तादाददांना मृतस्यं श्रिये क्षत्रायोजंसे बलाय। अत्रैव त्वमिह वय सुशेवा विश्वाः स्पृधों अभिमातीर्जयेम। मणि हस्तांदाददांना मृतस्यं श्रिये विशे पुष्ट्ये बलाय। अत्रैव

त्विम्ह व्यः सुशेवा विश्वाः स्पृधीं अभिमातीर्जयेम॥३॥ इममंग्ने चम्सं मा विजीह्वरः प्रियो देवानांमुत सोम्यानांम्।

पुष यश्चमसो देवपानुस्तस्मिन्देवा अमृतां मादयन्ताम्। अग्नेर्वर्म परि गोभिर्व्ययस्व सं प्रोर्णुष्व मेदंसा पीवंसा च। नेत्त्वां धृष्णुर्हरंसा जर्ह्षषाणो दधिहिधक्ष्यन्पर्यङ्खयांतै। मैनंमग्ने विदंहो माऽभिशोंचो माऽस्य त्वचंं चिक्षिपो मा शरीरम्। युदा शृतं कुरवीं जातवेदोऽथेमेनं प्रहिंणुतात्पितृभ्यः। शृतं यदा क्रसीं जातवेदोऽथेंमेनं परिंदत्तात्पृतृभ्यंः। युदा गच्छात्यसुनीतिमेतामथां देवानां वश्नीर्भवाति। सूर्यं ते चक्षुर्गच्छतु वातमातमा द्यां च गच्छं पृथिवीं च धर्मणा। अपो वां गच्छ् यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः। अजो भागस्तपंसा तं तंपस्व तं तें शोचिस्तंपतु तं तें अर्चिः। यास्तें शिवास्तनुवों जातवेदस्ताभिविहेम सुकृतां यत्रं लोकाः। अयं वै त्वमस्मादिध त्वमृतद्यं वै तदस्य योनिरसि। वैश्वानुरः पुत्रः पित्रे लोकुञ्जातवेदो वहेंम सुकृतां यत्रे लोकाः॥४॥ विद्वानुभ्यावंवृथ्स्वाभिमांतीर्जयम् शरीरेश्चत्वारि च॥

विद्वान्भ्याववृथ्स्वाभिमातीजेयम् शरीरेश्वत्वारि च॥———[१] य पुतस्यं पृथो गोप्तारुस्तेभ्यः स्वाहा य पुतस्यं पृथो रेक्षितारुस्तेभ्यः स्वाहा य पुतस्यं पृथोभिऽरंक्षितारुस्तेभ्यः स्वाहाँऽऽख्यात्रे स्वाहांऽपाख्यात्रे स्वाहांऽभिलालंपते स्वाहांऽपलालंपते स्वाहाऽग्नये कर्मकृते स्वाहा यमत्र् नाधीमस्तस्मै स्वाहाँ। यस्तं इध्मं जुभरंथ्सिष्विदानो मूर्धानं वात् तपंते त्वाया। दिवो विश्वंस्माथ्सीमघायत उरुष्यः। अस्मात्त्वमधि जातोऽसि त्वद्यं जांयतां पुनः। अग्नये वैश्वानरायं सुवर्गायं लोकाय स्वाहाँ॥५॥

य पुतस्य त्वत्पश्चं॥= प्र केतुनां बृहता भांत्यग्निराविर्विश्वांनि वृष्भो रोरवीति। दिवश्चिदन्तादुप् मामुदानंडुपामुपस्थं महिषो वंवर्ध। इदं त एकं पर ऊंत एकं तृतीयेंन ज्योतिंषा संविंशस्व। संवेशनस्तनुवै चारुरेधि प्रियो देवानां परमे सधस्थे। नाकें सुपूर्णमुप् यत्पतन्त १ हृदा वेनन्तो अभ्यचेक्षत त्वा। हिरंण्यपक्षुं वरुणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युम्। अतिंद्रव सारमेयौ श्वानौं चतुरक्षौ शबलौं साधुनां पथा। अर्था पितृन्थ्सुंविदत्रा अपींहि यमेन ये संधुमादं मदन्ति। यो ते श्वानौ यमरक्षितारौ चतुरक्षौ पंथिरक्षी नृचक्षंसा। ताभ्या १ राजन्परि देह्येन १ स्वस्ति चौस्मा अनमीवं चे धेहि॥६॥

उरुणसावंसुतृपांवुलुम्बलौ यमस्यं दूतौ चंरतो वशा ५ अनुं। तावस्मभ्यं दशये सूर्याय पुनर्दत्ता वसुमुद्येह भुद्रम्। सोम् एकेंभ्यः पवते घृतमेक उपासते। येभ्यो मधुं प्रधावंति ता इश्चिदेवापि गच्छतात्। ये युध्यंन्ते प्रधनेषु शूरोसो ये तंनुत्यजः। ये वां सहस्रंदक्षिणास्ताङ्श्चिदेवापिं गच्छतात्। तपंसा ये अंनाधृष्यास्तपंसा ये सुवंर्गताः। तपो ये चंकिरे महत्ता इश्चिंदेवापिं गच्छतात्। अश्मंन्वती रेवतीः सः रंभध्वमुत्तिष्ठत प्रतंरता सखायः। अत्रां जहाम ये असन्नशेवाः शिवान् वयमभि वाजानुत्तरेम॥७॥ यद्वै देवस्यं सवितुः पवित्र सहस्रंधारं वितंतमन्तरिक्षे। येनापुनादिन्द्रमनौर्तमार्त्ये तेनाहं मा सर्वतंनुं पुनामि। या राष्ट्रात्पन्नादप् यन्ति शाखां अभिमृता नृपतिंमिच्छमांनाः। धातुस्ताः सर्वाः पर्वनेन पूताः प्रजयास्मात्रय्या वर्चसा संश्मुंजाथ। उद्वयं तमंसस्परि पश्यंन्तो ज्योतिरुत्तंरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगंन्म ज्योतिंरुत्तमम्। धाता पुनातुं सविता पुंनातु। अग्नेस्तेजंसा सूर्यस्य वर्चसा॥८॥

यन्ते अग्निममंन्थाम वृष्भायेव पक्तंव। इमन्तर शंमयामसि क्षीरेणं चोदकेनं च। यन्त्वमंग्ने समदंहस्त्वम् निर्वापया पनः।

क्षीरेणं चोद्केनं च। यन्त्वमंग्ने समदंहस्त्वमु निर्वापया पुनः। क्याम्बूरत्रं जायतां पाकदूर्वा व्यंत्कशा। शीतिंके शीतिंकावति ह्रादुंके ह्रादुंकावति। मुण्डूक्यां सुसङ्गमयेम इस्वंग्नि १ श्मयं। शं ते धन्वन्या आपः शमु ते सन्त्वनूक्याः। शं ते समुद्रिया आपः शर्मु ते सन्तु वर्ष्याः। शं ते स्रवंन्तीस्तुनुवे शर्मु ते सन्तु कूप्याः। शन्तें नीहारो वंर्षतु शमु पृष्वाऽवंशीयताम्॥९॥ अवं सृज् पुनंरग्ने पितृभ्यो यस्त आहुंतश्चरंति स्वधाभिः। आयुर्वसान् उपं यातु शेषु सङ्गेच्छतां तुनुवां जातवेदः। सङ्गंच्छस्व पितृभिः स स्वधाभिः समिष्टापूर्तेनं पर्मे व्योमन्। यत्र भूम्यै वृणसे तत्रं गच्छ तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु। यत्तें कृष्णः शंकुन आंतुतोदं पिपी॒लः सूर्प उत वा श्वापंदः। अग्निष्टद्विश्वांदनृणं कृणोतु सोमंश्च यो ब्राह्मणमांविवेशं। उत्तिष्ठातंस्तुनुव् सम्भेरस्व मेह गात्रमवंहा मा शरीरम्। यत्र भूम्ये वृणसे तत्रं गच्छ तत्रं त्वा देवः संविता दंधातु। इदं तु एकं पर ऊंत एकं

तृतीर्येन ज्योतिषा संविशस्व। संवेशंनस्तुनु चारुरिधि प्रियो देवानां पर्मे स्थस्थें। उत्तिष्ठ प्रेहि प्रद्रवौकः कृणुष्व पर्मे व्योमन्। युमेन त्वं युम्यां संविदानोत्तमं नाक्मिधि रोहेमम्। अश्मन्वती रेवतीर्यद्वे देवस्यं सिवतुः प्वित्रं या राष्ट्रात्पन्नादुद्वयं तमंस्स्पिरं धाता पुनातु। अस्मात्त्वमिधं जातोंऽस्ययं त्वदिधंजायताम्। अग्नयं वैश्वान्रायं सुवर्गायं लोकाय स्वाहां॥१०॥

अवंशीयता स्धस्थे पर्श्व च आयांतु देवः सुमनांभिरूतिभिर्यमो हंवेह प्रयंताभिर्क्ता। आसींदता र सुप्रयतेंह बर्हिष्यूर्जाय जात्ये ममं शत्रुहत्यैं। यमे इंव यतमाने यदैतं प्रवाम्भर्न्मानुषा देव्यन्तः। आसींदत इस्वमुं लोकं विदाने स्वासस्थे भंवतिमन्देवे नः। युमाय सोम र सुनुत युमायं जुहूता हविः। युम र हं युज्ञो गंच्छत्यभिदूंतो अरंङ्कतः। युमायं घृतवंद्वविर्जुहोत् प्र चं तिष्ठत। स नों देवेष्वायंमद्दीर्घमायुः प्र जीवसें। यमाय मधुमत्तम् राज्ञे हव्यं जुहोतन। इदं नम् ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वेभ्यः पथिकृन्धः॥११॥

योऽस्य कौष्ठ्य जगंतः पार्थिवस्यैकं इद्वृशी। यमं भंद्याश्रवो गांय यो राजांनपरोध्यः। यमङ्गायं भङ्गाश्रवो यो राजांनपरोध्यः। येनापो नद्यो धन्वांनि येन द्यौः पृथिवी दृढा। हिर्ण्यकक्ष्यान् सुधुरान् हिर्ण्याक्षानयः शफान्। अश्वांननश्यंतो दानं यमो राजाभि तिष्ठंति। यमो दांधार पृथिवीं यमो विश्वंमिदं जगंत्। यमाय सर्वमित्रस्थे यत्प्राणद्वायुरिक्षतम्। यथा पश्च यथा षड्यथा पश्चं दृशर्षयः। यमं यो विद्याथ्स ब्रूंयाद्यथैक ऋषिविजानते॥१२॥ त्रिकंद्रकेभिः पर्तति षडवीरिकमिद्वहत्। गायत्री

त्रिकंद्रकेभिः पतंति षडुर्वीरेक्मिद्धृहत्। गायत्री त्रिष्ठुप्छन्दा रेस् सर्वा ता यम आहिता। अहंरहर्नयंमानो गामश्वं पुरुषं जगंत्। वैवंस्वतो न तृंप्यति पश्चंभिर्मानंवैर्यमः। वैवंस्वते विविच्यन्ते यमे राजंनि ते जनाः। ये चेह सत्येनेच्छंन्ते य उ चानृंतवादिनः। ते राजित्रिह विविच्यन्तेऽथा यंन्ति त्वामुपं। देवाङ्श्च ये नंमस्यन्ति ब्राह्मणाङ्श्चापचित्यंति। यस्मिन्वृक्षे सुपलाशे देवैः सम्पिबंते यमः। अत्रां नो विश्पतिः पिता पुराणा अनुंवेनित॥१३॥ पृथ्कृद्यों विजान्तेऽन् वेनित॥

वैश्वानरे ह्विरिदं जुंहोमि साहुस्रमुथ्सर् शृतधारमेतम्।

तस्मिन्नेष पितरं पितामहं प्रपितामहं बिभर्त्यन्वंमाने। द्रुप्सश्चंस्कन्द पृथिवीमनु द्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः। तृतीयं योनिमनुं स्रश्चरंन्तं द्रुप्सं जुंहोम्यनुं स्प्त होत्राः। इम संमुद्र श्वतधारमुथ्सं व्यच्यमानं भुवंनस्य मध्ये। घृतं दुहानामिदितिं जनायाग्ने मा हि सीः पर्मे व्योमन्। अपेत वीत वि चं सर्पतातो येऽत्र स्थ पुराणा ये च नूतंनाः। अहोभिरद्भिरक्तुभिर्व्यक्तं यमो दंदात्ववसानमस्म। स्विततानि शरीराणि पृथिव्ये मातुरुपस्थ आदंधे। तेभिर्युज्यन्तामिन्नयाः॥१४॥

शुनं वाहाः शुनं नाराः शुनं कृषतु लाङ्गलम्। शुनं वर्त्रा बध्यन्ता शुनमष्ट्रामुदिङ्गय शुनांसीरा शुनम्स्मासुं धत्तम्। शुनांसीराविमां वाचं यद्दिवि चंक्रथुः पर्यः। तेनेमामुपं सिश्चतम्। सीते वन्दांमहे त्वाऽर्वाचीं सुभगे भव। यथां नः सुभगा संसि यथां नः सुफला संसि। स्वितैतानि शरीराणि पृथिव्ये मातुरुपस्थ आदंधे। तेभिरदिते शं भंव। विमुंच्यध्वमिष्ट्रया देवयाना अतांरिष्म तमंसस्पारम्स्य। ज्योतिरापाम् सुवंरगन्म॥१५॥ प्र वाता वान्तिं प्तयंन्ति विद्युत् उदोषंधीर्जिहते पिन्वंते सुवंः। इरा विश्वंस्मै भुवंनाय जायते यत्पर्जन्यः पृथिवी १ रेत्साऽवंति। यथां यमायं हार्म्यमवंपन्पश्चं मानवाः। एवं वंपामि हार्म्यं यथासाम जीवलोके भूर्रयः। चितः स्थ परिचितं ऊर्ध्वचितः श्रयध्वं पितरों देवतां। प्रजापंतिवः सादयतु तयां देवतंया। आप्यांयस्व सन्ते॥१६॥

अघ्निया अंगन्म सप्त चं॥₌ उत्ते तभ्रोमि पृथिवीं त्वत्परीमं लोकं निदधन्मो अहर रिषम्। एता स्थूणां पितरो धारयन्तु तेऽत्रां युमः सादनात्ते मिनोतु। उपंसर्प मातरं भूमिमेतामुरुव्यचंसं पातु निर्ऋत्या उपस्थैं। उङ्गेश्चस्व पृथिवि मा विबांधिथाः सूपायनासमें भव सूपवश्चना। माता पुत्रं यथांसिचाभ्येंनं भूमि वृणु। उङ्गर्श्वमाना पृथिवी हि तिष्ठंसि सहस्रं मित उप हि श्रयंन्ताम्। ते गृहासों मधुश्रुतो विश्वाहाँस्मै शरुणाः सन्त्वत्रं। एणींर्धाना हरिणीरर्जुनीः सन्तु धेनवंः। तिलंबथ्सा ऊर्जमस्मै दुहांना विश्वाहां सन्त्वनपंस्फुरन्तीः॥१७॥

एषा तें यमसादेने स्वधा निधीयते गृहे। अक्षितिर्नामं ते असौ। इदं पितृभ्यः प्रभेरेम ब्रहिर्देवेभ्यो जीवन्त उत्तरं भरेम। तत्त्वंमारोहासो मेघ्यो भवं यमेन त्वं यम्यां संविदानः। मा त्वां वृक्षौ सम्बांधिष्टां मा माता पृंथिवि त्वम्। पिृतृन् हि यत्र गच्छास्येधांसं यमराज्यें। मा त्वां वृक्षौ सम्बांधेथां मा माता पृथिवी मही। वैवस्वत १ हि गच्छांसि यम्राज्ये विराजिस। नुळं प्रवमारोहैतं नुळेनं पृथोऽन्विंहि। स त्वं नुळप्लंबो भूत्वा सन्तर् प्रत्रोत्तर॥१८॥ स्वितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातुरूपस्थ आदेधे। तेभ्यंः पृथिवि शं भेव। षड्ढोता सूर्यं ते चक्षेर्गच्छत् वातमात्मा द्यां च गच्छं पृथिवीं च धर्मणा। अपो वां गच्छ यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरींरैः। परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थां यस्ते स्व इतंरो देवयानांत्। चक्षुंष्मते शृण्वते तें ब्रवीमि मा नंः प्रजा रीरिषो मोत वीरान्। शं वातः शर हि ते घृणिः शर्मु ते सुन्त्वोषंधीः। कल्पन्तां मे दिशः शुग्माः। पृथिव्यास्त्वां लोके सांदयाम्यमुष्य शर्मासि पितरों देवता। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतया। अन्तरिक्षस्य त्वा दिवस्त्वां दिशां त्वा

नाकंस्य त्वा पृष्ठे ब्रध्नस्यं त्वा विष्टपं सादयाम्यमुष्य शर्मासि पितरों देवतां। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया॥१९॥ अपूपवाँन्यृतवा ईश्चरुरेह सींदतूत्तभुवन् पृथिवीं द्यामुतोपिर। योनिकृतः पथिकृतः सपर्यत ये देवानां घृतभागा इह स्थ। एषा ते यमुसादेने स्वधा निधीयते गृहें उसौ। दशाँक्षरा ता रक्षस्व तां गोपायस्व तां ते परिददामि तस्यां त्वा मा दंभन्पितरों देवतां। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया। अपूपवाँञ्छृतवाँन् क्षीरवान्दिधंवान्मधुंमा इश्वरुरेह सींदतूत्तभ्रवन् पृथिवीं द्यामुतोपरिं। योनिकृतः पथिकृतः सपर्यत ये देवाना ५ शृतभांगाः क्षीरभांगा दिधंभागा मधुंभागा इह स्थ। पुषा तें यमुसादंने स्वधा निधींयते गृहेंऽसौ। श्ताक्षरा सहस्रौक्षरायुतौक्षराऽच्युंताक्षरा ता रक्षस्व तां गोपायस्व तां ते परिंददामि तस्यां त्वा मा देभन्पितरो देवतां। प्रजापंतिस्त्वा सादयतु तयां देवतंया॥२०॥ अनंपस्फुरन्ती्रुक्तंर देवतंया द्वे चं॥=

पुतास्ते स्वधा अमृताः करोमि यास्ते धानाः परिकिराम्यत्रे। तास्ते यमः पितृभिः संविदानोऽत्रं धेनूः कामदुधाः करोतु। त्वामर्जुनौषंधीनां पयों ब्रह्माण् इद्विद्ः। तासां त्वा मध्यादादंदे चरुभ्यो अपिधातवे। दूर्वाणाः स्तम्बमाहंरैतां प्रियतमां ममं। इमां दिशं मनुष्याणां भूयिष्ठानु वि रोहतु। काशांनाः स्तम्बमाहंर रक्षंसामपंहत्ये। य एतस्ये दिशः प्राभंवन्नघायवो यथा तेनाभंवान्युनंः। दर्भाणाः स्तम्बमाहंर पितृणामोषंधीं प्रियाम्। अन्वस्ये मूलं जीवादनु काण्डमथो फलम्॥२१॥

लोकं पृण ता अस्य सूदंदोहसः। शं वातः श ह ते घृणिः शर्मुं ते सन्त्वोषंधीः। कल्पन्तां ते दिशः सर्वाः। इदमेव मेतोऽपंरामार्तिमाराम काश्चन। तथा तदिश्वभ्यां कृतं मित्रेण वर्रुणेन च। वरणो वारयादिदं देवो वनस्पतिः। आर्त्यै निर्ऋंत्ये द्वेषांच वनस्पतिः। विधृंतिरसि विधारयास्मदघा द्वेषा रेसि शमि शमयास्मद्घा द्वेषा रेसि युव युवयास्मद्घा द्वेषा रेसि। पृथिवीं गंच्छान्तरिक्षं गच्छ दिवं गच्छ दिशों गच्छ स्वंगच्छ स्वंगच्छ दिशों गच्छ दिवं गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गंच्छाऽऽपो वां गच्छ यदि तत्रं ते हितमोषंधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः। अश्मन्वती रेवतीर्यद्वै देवस्यं सवितुः पवित्रं या राष्ट्रात्पन्नादुद्वयं तमस्यपिरं धाता पुनातु॥२२॥

फलं पुनातु॥ आ रोहताऽऽयुंर्जुरसं गृणाना अनुपूर्वं यतमाना यतिष्ट। इह त्वष्टां सुजिनिमा सुरत्नों दीर्घमार्युः करतु जीवसें वः। यथाऽहाँन्यनुपूर्वं भवंन्ति यथर्तवं ऋतुभियंन्तिं क्रुप्ताः। यथा न पूर्वमपंरो जहाँत्येवा धांतरायू ५ षि कल्पयैषाम्। न हिं ते अग्ने तुनुवै कूरं चुकार् मर्त्यः। कृपिर्बभस्ति तेर्जनं पुनर्जुरायु गौरिंव। अपं नः शोशुंचद्घमग्नें शुशुध्या र्यिम्। अपं नः शोशुंचद्घं मृत्यवे स्वाहां। अनुङ्गाहंमन्वारंभामहे स्वस्तयें। स न इन्द्रं इव देवेभ्यो वहिंः सम्पारंणो भव॥२३॥ इमे जीवा विं मृतैरावंवर्तिन्नभूँद्भद्रा देवहृतिं नो अद्य। प्राञ्जोगामानृतये हसाय द्राघीय आर्युः प्रतरां दर्धानाः। मृत्योः पदं योपयन्तो यदैम् द्राघीय आर्युः प्रतुरां दर्धानाः। आप्यार्यमानाः प्रजया धर्नेन शुद्धाः पूता भेवथ यज्ञियासः। इमं जीवेभ्यः परिधिं दंधामि मा नोऽनुंगादपंरो अर्धमेतम्। शतं जीवन्तु शरदेः पुरूचीस्तिरो मृत्युं देद्महे पर्वतेन। इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सूर्पिषा सम्मृंशन्ताम्।

भुव जम्भयामुसि त्रीणि च।

अन्श्रवो अनमीवाः सुशेवा आरोहन्तु जनयो योनिमग्रैं। यदार्श्वनं त्रैककुदं जातः हिमवेतस्परिं। तेनामृतंस्य मूलेनारातीर्जम्भयामिस। यथा त्वमुंद्भिनथ्स्योषधे पृथिव्या अधि। एविम्म उद्भिन्दन्तु कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन। अजो उस्यजास्मद्घा द्वेषा स्ति य्वोऽसि यवयास्मद्घा द्वेषा स्ति॥२४॥

अपं नः शोशुंचद्घमग्ने शुशुध्या र्यिम्। अपं नः शोशुंचदघम्। सुक्षेत्रिया सुंगातुया वंसूया चं यजामहे। अपं नः शोशुंचद्घम्। प्रयद्भन्दिष्ठ एषां प्रास्माकांसश्च सूरयः। अपं नः शोशुंचद्घम्। प्रयद्ग्नेः सहंस्वतो विश्वतो यन्ति सूरयंः। अपं नुः शोशुंचद्घम्। प्रयत्ते अग्ने सूरयो जायेमहि प्र तं वयम्। अपं नः शोश्ंचदघम्॥२५॥ त्व ह विश्वतोमुख विश्वतः परिभूरसिं। अपं नः शोशुंचदघम्। द्विषों नो विश्वतोमुखाऽतिं नावेवं पारय। अपं नः शोशुंचदघम्। स नः सिन्धुंमिव नावयातिं पर्षा स्वस्तयें। अपं नः शोशुंचद्घम्। आपंः प्रवृणादिंव यतीरपास्मथ्स्यंन्दतामुघम्। अपं नुः शोशुंचद्घम्।

-[88]

वृधिष्ट् द्वे चं॥——

उद्घनादंदकानीवापास्मथ्स्यंन्दताम्घम्। अपं नः शोशंचद्घम्। आन्नन्दायं प्रमोदाय पुनरागाङ् स्वान्गृहान्। अपं नः शोशंचद्घम्। न वै तत्र प्रमीयते गौरश्वः पुरुषः पृशुः। यत्रेदं ब्रह्मं क्रियते परिधिर्जीवंनायकमपं नः शोशंचद्घम्॥२६॥

अपंश्याम युवतिमाचरंन्तीं मृतायं जीवां पंरिणीयमांनाम्। अन्धेन या तमंसा प्रावृंताऽसि प्राचीमवांचीमवयन्नरिष्ट्रौ। मयैतां मा्र्स्तां भ्रियमाणा देवी सती पितृलोकं यदैषिं। विश्ववारा नर्भसा संव्ययन्त्युभौ नो लोकौ पयसाऽऽवृंणीहि। रियष्ठामुग्निं मध्मन्तमूर्मिणुमूर्जः सन्तं त्वा पयसोप् स॰संदेम। स॰ रय्या समु वर्चसा सर्चस्वा नः स्वस्तये। ये जीवा ये चं मृता ये जाता ये च जन्त्याः। तेभ्यों घृतस्यं धारियतुं मधुंधारा व्युन्दती। माता रुद्राणां दुहिता वसूंना इ स्वसांऽऽदित्यानांमृमृतंस्य नाभिः। प्रणुवोचं चिकित्षे जनाय मागामनांगामदितिं विधष्ट। पिबंतूदकं तृणांन्यत्। ओमुथ्सृजत॥२७॥

सन्त्वां सिश्चामि यजुषां प्रजामायुर्धनं च॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

सुमङ्गलीरियं वधूरिमा समेत पश्यंत। सौभाँग्यम्स्यै द्त्त्वायाथास्तं वि परंतन। इमां त्विमंन्द्र मीद्वः सुपुत्रा स्मुभगां कुरु। दशाँस्यां पुत्राना धेहि पतिमेकादशं कृधि॥ आवहंन्ती वितन्वाना। कुर्वाणा चीरंमात्मनंः। वासा सिम् मम् गावंश्च। अत्रुपाने चं सर्वदा। ततों मे श्रियमावंह। ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/